

Ξ ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΟΥΣ ΚΡΑΟΥΤΣ

Το ανέκδοτο χειρόγραφο ενός ρομαντικού συγγραφέως. 'Η οικογενειακή ζωή του δημίου του Βερολίνου. Τά τρία παιδιά του Γιούλιους Κράουτς. 'Η νυχτερινή ζωή του δημίου στις ταβέρνες. 'Η επανάστασις τῶν ἀλητῶν ενός νυχτερινού ασύλου. 'Ο Γιούλιους Κράουτς νευρασθενής, κλπ. κλπ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, στά «'Αστυνομικά Νέα» του Βερολίνου, δημοσιεύτηκε ένα χειρόγραφο πού βρέθηκε τυχαίως ανάμεσα στά χαρτιά ενός παλιού ρομαντικού συγγραφέως, του Χάνς Ράτμαν, ὁ ὁποῖος συγκλόνιζε ἄλλοτε τοὺς ἀναγνώστες του με τίς φανταστικές κι' ἀνατριχιαστικές ἱστορίες του. 'Ο Χάνς Ράτμαν εἶχε μιὰ παράξενη εἰδικότητα : ἤξερε καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα τις ἀλλόκοτες συνήθειες καὶ τὴν ἀπόκρυφη ζωὴ τῶν ἐγκληματιῶν, με τὰ πάθη τῆς καὶ τις τραγικές περιπέτειές τῆς. 'Απὸ τὸ χειρόγραφό του δὲ πού βρέθηκε σήμερα, βλέπουμε ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς εἶχε γνωρίσει ὅσο κανεὶς ἄλλος τὸν τρομερὸ δῆμιό του Βερολίνου Γιούλιους Κράουτς, πού εἶχε ἕνα ξαφνικὸ καὶ δραματικὸ τέλος ἐδῶ καὶ ὀγδόντα περίπου χρόνια.

"'Ας ἀφήσουμε ὅμως τὸ Χάνς Ράτμαν νὰ μᾶς διηγηθῆ τὴν τραγωδίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοῦ δημίου.

«'Ο Γιούλιους Κράουτς, γράφει, ὁ δῆμιος τοῦ Βερολίνου, πού ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἐγκληματιῶν, εἶχε ὄψι ενός ἀληθινοῦ τέρατος. Οἱ ὄμοιοι του ἦταν τετράγωνοι, τὸ στήθος του πλατὺ καὶ τριχωτὸ, σάν στήθος γυρίλλα καὶ τὸ κεφάλι του ἄγριο καὶ πελώριο. Τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν του ἦταν κοκκινωπὸ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του φανέρωναν ἕναν ἄνθρωπο σκληρὸ, με κακοῦργα ἐνστικτα. Τὸ τρομαχτικὸ αὐτὸ παρουσιαστικὸ του, ὠστόσο, θρῆσκόταν σὲ ἀντίθεσι με τὴν ψυχὴ του. 'Ο Γιούλιους Κράουτς δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος. "Ἐξω ἀπὸ τὴ δουλείαν του, ἦταν ἕνας δειλὸς, ἕνας ἡσυχὸς νοικοκύρης κι' ἕνας πολὺ καλὸς οικογενειάρχης !...»

"Ὅσες φορές τὸν ἐπισκέφτηκα στὸ σπίτι του, με ὑποδέχτηκε με μεγάλη χαρὰ καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ θρῆ τρόπο νὰ με περιποιηθῆ καλύτερα. 'Ο τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μοῦ μιλοῦσε τότε γιὰ τὴ μόρφωσι τῶν παιδιῶν του πού τὰ λάτρευε καὶ τις ἐλπίδες πού στήριζε σ' αὐτά. 'Ο γιοῦς του ἤθελε νὰ γίνῃ γιατρός κ' ἡ δυὸ κόρες του, ὅπως ἔδειχναν, θὰ γινόντουσαν μεγάλες καλλιτέχνιδες. 'Η μιὰ, ἡ πιὸ μεγάλη, ἀγαποῦσε με πάθος τὴ ζωγραφικὴ. 'Η ἄλλη, ἡ Μίνα ἤθελε νὰ γίνῃ μουσικὸς. 'Ο Γιούλιους Κράουτς λοιπὸν ἦταν ἕνας εὐτυχισμένος πατέρας...

"Ἐπειτα, ὅλη ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ του ἦταν φρόνιμη καὶ ταχτικὴ, σάν τὴ ζωὴ ενός ἀσημοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.

"Ἐξω τώρα ἀπὸ τὸ σπίτι του, γινόνταν ὁ πιὸ δυστυχῆς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μολονότι προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται εὐκόλως, ἡ ἐμφανισίς του σὲ μιὰ συναναστροφή, ὅπου θρῆσκόντουσαν ἡ κόρες τους, πάγωνε τὸν κόσμον ἀπ' τὴ φρίκη. Οἱ ἄνδρες χλώμιαζαν ξαφνικά, μόλις ἀντίκρυζαν τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του κι' ἡ γυναῖκες τὸ ἔβαζαν ἀμέσως στά πόδια πανικόβλητες! Μὰ καὶ τὰ ἴδια τὰ παιδιά του, φοβόντουσαν νὰ τὸν πλησιάσουν. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἐκφρασί τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀπέχθειας πού ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς κόρης του, τῆς Μίνας, ὅταν μιὰ μέρα τὴ φίλησε στὸ μέτωπο, μπροστὰ μου...

"'Ο Γιούλιους Κράουτς ὠστόσο, στὴν ἀρχὴ, ζοῦσε μέσα στὴν αὐταπάτη. Δὲν καταλάβαινε ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία πού σταματοῦσαν ἀμέσως τὰ γέλια καὶ ἡ συνομιλίαν μιᾶς συντροφιάς, μόλις περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τῆς. Δὲν καταλάβαινε ἐπίσης ὅτι κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ στὸ πρόσωπο καὶ νὰ σταθῆ μιὰ στιγμή κοντὰ του.

Μὰ, σιγά-σιγά, με τὰ χρόνια, ὁ Γιούλιους Κράουτς ἔνοιωσε πῶς ἦταν ἕνα φόβητρο, πῶς προξέ-
υοσε φρίκη σ' ὅλο τὸν κόσμον

καὶ τότε, ἔγινε σιωπηλὸς, θυθίστηκε σὲ μιὰ μαύρη μελαγχολία κι' ἔλαψε νὰ θγαίνῃ τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Μόλις νύχτωνε, ὁ δῆμιος τοῦ Βερολίνου, τυλιγμένος σ' ἕνα μακρὸ μαῦρο μανδύα, κατέφευγε στὶς λαϊκὲς ταβέρνες κι' ἐκεῖ πέρα, ανάμεσα στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς ἐργάτες προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήσῃ καινούργιες σχέσεις καὶ ν' ἀποκτήσῃ κανένα φίλο. Μὰ κι' ἐκεῖ, μόλις τὸν γνώριζαν, τὸν ἀπέφευγαν σάν τὸν διάβολο. 'Ο Γιούλιους Κράουτς ἔκανε πῶς δὲν καταλάβαινε, γελοῦσε προσποιητὰ καὶ κερνοῦσε ὅλον τὸν κόσμον. Κανεὶς ὅμως δὲν καταδεχόταν νὰ πῆ τὸ κρασί του. Τέλος, μιὰ νύχτα, στὴν ταβέρνα τοῦ «μάστρο Μπάγιερ», οἱ θαμῶνες ἀγρίεψαν ξαφνικά, ἄρπαξαν τὰ ξύλινα σκαμνιά τους καὶ κυνήγησαν τὸν δῆμιό ἴσαμε ἔξω στὸ δρόμο. Δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς χαλάτῃ τὸ κέφι με τὴν παρουσίαν του.

Γιούλιους Κράουτς τότε ἄρχισε νὰ συχνάζῃ στά πιὸ κακόφημα καταγῶγια τοῦ Βερολίνου καὶ νὰ μεθάῃ ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ ξεχνάσῃ τὸ ἀτιμωτικὸ ἐπάγγελμά του. Αὐτὴ τὴ φορά προσπαθοῦσε νὰ κἀνῃ φίλους τοὺς λωποδύτες καὶ τοὺς δολοφόνους, μὰ κι' ἀπ' αὐτοὺς, κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ σχέσεις μαζί του. Οὔτε οἱ ἀλητες κ' οἱ ζητιᾶνοι !...

Μιὰ νύχτα, ἔτυχε νὰ δῆ τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴ σκηνή : 'Ο Γιούλιους Κράουτς, μπῆκε με ἀπόγνωσι σ' ἕνα νυχτερινὸ ἀσυλο, γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνταλλάξῃ δυὸ λέξεις με κανένα ἀλήτη. Κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του κρατοῦσε δυὸ μποτίλιες κρασί κι' εἶχε τὸ καπέλλο του χωμένο βαθειὰ ὡς τὰ μάτια. Πλησίασε λοιπὸν μιὰ συντροφιά ἀλητῶν, κάθησε μαζί τους, μπροστὰ στὸ ρυπαρὸ καὶ σάπιο τραπέζι τους καὶ τοὺς κέρασε κρασί. Οἱ ἀλητες δὲν τὸν εἶχαν προσέξει στὸ πρόσωπο κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν μαζί του. "Ἄξαφνα ὅμως, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἀνεγνώρισε κι' ἀμέσως με μιὰ κραυγὴ τρόμου, τινάχτηκε ὄρθιος καὶ τοῦ φώναξε :

— Μικρὰ ἀπὸ μένα Σατανᾶ !

Οἱ ἄλλοι, τρομοκρατημένοι, σηκώθηκαν κι' αὐτοὶ κι' ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν σάν τρελλοὶ :

— 'Ο δῆμιος !... 'Ο δῆμιος !..

Εἶδα τότε ὅλους τοὺς ἀλητες τοῦ ασύλου νὰ δπλίζονται μ' ὅ,τι εὔρισκαν πρόχειρο καὶ νὰ κυνηγοῦν τὸν Γιούλιους Κράουτς ὡς τὴν ἔξοδο.

'Απὸ τὴ νύχτα ἐκείνη, ὁ δῆμιος τοῦ Βερολίνου δὲν τόλμησε νὰ ξαναπλησιάσῃ ἕναν ἄνθρωπο. Τὸν ἔβλεπα νὰ τριγυρίζῃ μονάχος, σάν σκιά μέσα στοὺς νυχτερινούς κι' ἔρημους δρόμους τοῦ Βερολίνου καὶ νὰ μονολογῆ σάν τρελλός.

Τὰ παιδιά του κ' ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχαν παρατήσῃ καὶ καθόντουσαν ξεχωριστὰ σ' ἕνα ὠμορφο σπιτάκι στά περίχωρα. 'Ο Γιούλιους Κράουτς ἔμενε μονάχος, ἔχοντας συντροφιά του τὸ ματωμένο τσεκούρι του. Πάνω σ' αὐτὸ εἶχε τὴ μανία νὰ χαράξῃ τὸ ὄνομα κάθε κακούργου πού ἀποκεφάλιζε...

'Ο δῆμιος τοῦ Βερολίνου λοιπὸν κατάντησε νὰ γίνῃ ἔτσι νευρασθενικός. Πολλὲς φορές τὸν εἶδα στὸ δρόμο νὰ κἀνῃ παράξενες χειρονομίες καὶ νὰ σηκῶνῃ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τις γροθιές του, σάν νὰ μάλλωνε με κάποιον φανταστικὸ ἐχθρό του. "Ἄλλοτε πάλι ἔκανε ἀπότομα τὴν κίνησι σάν νὰ ἀποκεφάλιζε κάποιον μέσα στὸ σκοτάδι κι' ὕστερα ξεσποῦσε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο τρελλοῦ.

Τὸ τέλος τώρα τῆς ζωῆς του ἦταν τραγικὸ. Ὁ ὕπνος του ἦταν γεμάτος ἀπὸ τρομαχτικὸς ἐφιάλτες.
(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

'Απὸ τῆς 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου

«**Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ**»

'Επίσης συνεχίεται ἡ διανομὴ τῶν
κάτωθι βιβλίων:

«**ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ**»

«**Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ**»

«**ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ**»

«**ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ**»

«**ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ**»

«**Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ**»

«**ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ**»

«**ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ**»

«**ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ**»

«**ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ**»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Τὴν 11ην τρέχ. θὰ κυκλοφορήσῃ

«**Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓ-
ΚΑΡΝΤΕΡ**»

τοῦ Πῶλ Φεβάλ - πατρός.

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

φίλου του. Μά για ποιόν λόγο τώρα ;

Ο ιατροοικαστής, που έξεταζε από ώρα το πτώμα της ήθοποιου, έωσε τη λυσι του αινίγματος. Η ώραία Ιζέννυ είχε σπληνηριασθή με μια καρφίτσα, μ' αυτήν ακριβώς που είχε αφήσει το μαυρο σημαδάκι στο χέρι της Ιζέννυ. Μά τότε τι ήθελε το σπληνητήριο μέσα στο ποτήρι; Ο ιατροοικαστής είχε τη γνώμη ότι επρόκειτο περι σκηνοθεσίας!...

Ο Μπρεσσάρ άρχισε έτσι να βλέπη πιό καθαρά αυτήν τη ζοφερή ύπωση. Η σκηνοθεσία του ποτηριού με το δηλητήριο εσημείωνε πως κάποιος που είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ βεβαίως να ενοχοποιήση τον Πάωλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του που έπιαν μαζί της. Ο Σωτιέ λοιπόν δεν ήταν ο δολοφόνος. Μά ποιος ήταν άρα γε; Ο Μπρεσσάρ δεν εοίστασε να υποψιασθή τον χλωμό και νευρικό νέο που είχε πλησιάσει τελευταίος την Ιζέννυ, την είχε «σκοντήσει» για να την ζυπνήση από το μεθύσι και ύστερα είχε φύγει μόνος του. Αυτός δίχως άλλο ήταν ο δολοφόνος και αυτός θα είχε στήσει την γνωστή παγίδα με το τηλεφώνημα, για ν' απομακρύνη τους φίλους της ήθοποιου...

Ο μαυρος μπάρμαν έδωσε μια λεπτομερή περιγραφή των χαρακτηριστικών αυτού του νέου. Ο Μπρεσσάρ τότε κατέφυγε στα αρχεία της αστυνομίας κι' ανάμεσα στις φωτογραφίες των γνωστών λαθρεμπόρων των ναρκωτικών βρήκε μια, που είχε τα ίδια χαρακτηριστικά του χλωμού και νευρικού νέου του «Ρούλ». Ο λαθρεμπόρος αυτός ήταν ο Ζάν Περνώ, ένας «άσος» του υποκόσμου της Μονμάρτρης.

Από εδώ και πέρα, όλα τ' άλλα ήταν δουλειά του ασυρμάτου και των λαγωνικών της Ασφαλείας. Κι' αλήθεια, ύστερ' από ουδ' ημέρες, ο Ζάν Περνώ συνελήφθη στο αεροδρόμιο του Μπουρζέ τη στιγμή ακριβώς που ετοιμαζόταν να πάρη το αεροπλάνο για την Αγγλία.

Ο λαθρέμπορος λοιπόν συνελήφθη άμέσως και ύστερ' από μια διεξονυχιστική ανάκριση, αναγκάσθηκε να όμολογήση ότι αυτός είχε δολοφονήσει τη Ιζέννυ Μορλάκ, για να την εκοικηθή. Η ώραία ήθοποιός τον είχε εγκαταλείψει τον τελευταίο καιρό για να κινή λαθρεμπορικές επιχειρήσεις ναρκωτικών με τον Πάωλ Σωτιέ και τον χοντρό φίλο του. Επίσης, δολοφονώντας την Ιζέννυ, έφριξε κρυφά μερικές σταγόνες δηλητηρίου μέσα στο ποτήρι της, για να ενοχοποιήση ως δολοφόνο τον Σωτιέ, τον άσπινδο έχθρό του.

Όλα λοιπόν τά είχε υπολογίσει μ' αξιοθαύμαστο τρόπο, εκτός από τη σατανική έξυπνάδα του αστυνόμου Μπρεσσάρ.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΥΣΣΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 11)

να, δεν έχεις παρά να μου το πής...

"Αν πάλι δεν θέλεις, πρέπει κι' αυτό να μου το πής καθαρά. "Ας λήξη πειρά αυτή ή κωμωδία... Συμβουλέψου την καρδιά σου, την ψυχή σου, το λογικό σου...

Και κύτταξε πάντα τη ζωή σου, το δρόμο που πήρες και τραβάς.

Σκέψου μόνο ένα πράγμα, που στο έχω ξαναπή και που γι' αυτό έχω κάνει τόσους όρκους... Η ζωή μου σου ανήκει ολύτεια, ανεπιρέσσια. Είμαι δική σου ως τον θάνατο, 'Αλφρέδε... Κατάλαβέ το καλά αυτό και αποφάσισε...

'Αποφάσισε, μικρέ μου άγγελε και δώσε κάποια λύσις' αυτό το μαρτύριό μας, γιατί άλλοιως ο θάνατος της αγάπης μας είνε μοιραίος.

Στο γράμμα σου που περιμένω, εξήγησέ τά μου όλα... όλα...

"Αν πάλι θέλης να μιλήσουμε, προφορικώς ειδοποίησέ με να έλθω...

Μήπως προτιμάς να με ιδής εκεί στο γνωστό μας μέρος, άπόψε στάς 10 το βράδυ ;

Χ α ι ρ ε.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣΙ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 24)

λους της, διασκεδάζοντας έτσι ως το πρωί. Αυτή ή ζωή μ' έκανε να υποφέρω, μά δεν ήθελα να της κάνω καμμιιά παρατήρησι, για να μη θεωρηθώ ως δύστροπος σύζυγος. Μπορεί ωστόσο να ήταν λάθος μου, γιατί ύστερ' από λίγον καιρό άντελήφθη μόνος μου ότι με έξεθετε. Η 'Ιρην με άπατούσε με τον πιό σκληρό και τον πιό αδιάφορο τρόπο. Ζήτησα λοιπόν διαζύγιο, το έκέρδισα και κλείσθηκα πάλι στη μοναξιά μου. Αυτές όμως ή συνεχείς απογοητεύσεις, μ' έκαναν νευρικό κ' ιδιότροπο κι' έτσι άρχισα να δίνω την έντύπωσι πως έκανα τρέλλες. Κι' όμως αυτές ή τρέλλες μου δεν ήταν τίποτε άλλο παράξενικά ξεσπάσματα του έγωισμού μου που είχε πληγωθή βαθειά και ζητούσε μια παρηγοριά και μια ίκανοποίησι. Τρελλός; Μά βέβαια, ένας άπογοητευμένος, ένας τραγικός άνθρωπος, δίδει την έντύπωσ.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

(Συνέχεια στη σελίδα 41)

ριο, μόλις όσφρανη τη μυρωδιά του αιματος. 'Από την 'Ιουδήθ ως την 'Ιωάννα ντ' Αρκ, υπάρχει μια άτελείωτη σειρά ήρωικών γυναικών που αφήνουν καταλιηκτους τους άνδρες.

Μά κι' ο πολέμος με τις 'Αμαζόνες, που αναφέρει ή ιστορία δεν είνε ένα ακόμη παράδειγμα της γυναικείας άντοχής στις πιό σκληρές δοκιμασίες της ζωής; Όπως ξέρετε, ή 'Αμαζόνες με την βασίλισσα τους άποτραυήχτηκαν πολεμώντας διαρκώς με τους άνδρες στα βουνά του Καυκάσου, άπ' όπου κατάγεται ολόκληρη ή λευκή φυλή μας, κι' από εκεί έσκακούλouthσαν ν' άγωνίζονται άπελπισμένα κατά των άνδρών.

Είνε όμως περιττό να καταφεύγη κανείς σε τόσο μακρινά παραδείγματα. Έχουμε άλλα πιό πρόσφατα και πιό εκπληκτικά, που επιβεβαιώνουν τους παραπάνω ισχυρισμούς των επιστημόνων. Κατά τον ρωσοπολωνικό πόλεμο, τόσο στη Ρωσία, όσο και στην Πολωνία και κυρίως μάλιστα σ' αυτήν την τελευταία χώρα, οργανώθηκαν λόχοι γυναικών που πολέμησαν μ' έναν εκτήκτικο ήρωισμό, που ξεπερνούσε πολλές φορές την τόλμη και το θάρρος των άνδρών. Ο 'Αγγλος φυσιολόγος Ρούθλαν αναφέρει σ' ένα άρθρο του ότι έγνώρισε δυο Πολωνίδες λοχαγούς που είχαν ένα σωρό τραύματα: ή πρώτη δεκαενέα και ή δεύτερη δώδεκα! Επίσης και μια συνταγματάρχισσα του τσαρκού στρατού είχε δεκαπεντε ολόκληρα τραύματα! Στην Κίνα, και ειδικώς στη δημοκρατία της Καντών, τά γυναικεία συντάγματα είχαν παραπάνω από οχτώ χιλιάδες Κινέζες: Επίσης εκατόν δεκατέσσερες γυναικείες ανήκαν στην αεροπορία κι' από αυτές, ή πιό αξιοθαύμαστη είνε ή δεσποινίς Μουί, ή Κινέζα μίς 'Ερχαρτ της Καντών.

Με και στην Νικαράγουα, κατά τον τελευταίο εμφύλιο πόλεμο, σχηματίσθηκαν λόχοι γυναικών που είχαν ως άρχηγό τους την στρατηγίνα Λουζιάννα Όλιβαρές, την ώραϊότερη γυναίκα της Νικαράγουας.

Τί θα ειμώη στομέλλον; Σε τί συμπέρασμα κατέληξε ή παραπάνω έρευνα των διασημοτέρων φυσιολόγων της έπυχής μας; Στο έξης: οι κύκλοι της ιστορίας του ανθρώπινου γένους επαναλαμβάνονται και θα επαναλαμβάνονται επ' άπειρον. Η γυναίκες λοιπόν δεν θ' άργήσουν πάλι να καταλάβουν την θέση τους στην πρώτη γραμμή της κοινωνικής ζωής, όπως άλλοτε κατά την πρωτόγονη και προϊστορική έποχή του κόσμου.

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΟΥΣ ΚΡΑΟΥΤΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

τες. "Εβλεπε διαρκώς όλους τους έγκληματίες που είχε άποκεφαλίσει κι' επανελάμβανε με τρόμο τά τελευταία λόγια τους.

Μια νύχτα, που είχα πάει κρυφά στο σπίτι του, τον άκουσα να λέη, μέσα στον ύπνο του :

— 'Εσύ είσαι Κάρλ Μπουττλερ ; ('Ο Μπουττλερ ήταν ένας άπό τους πιό άπαισίους δολοφόνους της Γερμανίας. 'Ο Γιούλιους Κράουτς του είχε κόψει το κεφάλι, εδώ και λίγο καιρό.) Γιατί λοιπόν δεν μιλάς ; 'Εσύ είσαι Κάρλ ; Μήπως σ' έκανα να πονέσης; Γιατί άποτραβιέσαι; 'Ελα να σφίξουμε το χέρι.. 'Ελα να πιούμε στην υγεία των δικαστών σου !...

'Ο δήμιος του Βερολίνου είχε άρχισει να τρελλαίνεται. Κατά την τελευταία του εκτέλεσι, πριν άποκεφαλίσει τον «πελάτη» του τον είχε άγκαλιάσει και τον είχε φιλήσει πολλές φορές στο πρόσωπο. Η άρχές λοιπόν άρχισαν ν' άνησυχούν και δεν άργησαν να τον άντικαταστήσουν με τον πρώτο από τους βοηθούς του.

'Ο Γιούλιους Κράουτς τότε κλείσθηκε στο σπίτι του και δεν ήθελε να δεχθή κανένα, ούτε κι' αυτούς τους πρώην βοηθούς του. Νόμιζε πως τον καλούσαν εκείνοι που τους είχε κόψει το κεφάλι με τον πέλεκυ του. Κι' έτσι, ύστερ' από τρεις ήμέρες, ή κόρη του ή Μίνα, που είχε πάει να τον επισκεφθή, τον βρήκε νεκρό στη μέση της κάμαράς του. 'Ο Γιούλιους Κράουτς είχε κόψει το λαιμό του μ' ένα μαχαίρι. Δίπλα του βρισκόταν ο μοιραίος πέλεκυς του. Σ' αυτόν άπάνω ο δήμιος του Βερολίνου είχε γράψει τελευταίο τ' όνομά του!...

Αυτό το τέλος είχε ο Γιούλιους Κράουτς που δεν μπόρεσε ποτέ να νοιώση τη στοργή και την αγάπη των ανθρώπων.»

τρελλού!

Αυτό άκούω τώρα διαρκώς κι' από τη δεύτερη γυναίκα μου. Μά δεν είμαι τρελλός! 'Υποφέρω μόνο, περισσότερο άπό κάθε άλλο άνθρωπο, γιατί όλες άνεξαιρέτως ή γυναικείες μου φέρθηκαν με τον πιό σκληρό και τον πιό άπάνθρωπο τρόπο. "Αν δεν μ' αγαπούσαν, δεν έπρεπε να με γελάσουν, να με άπατήσουν, να με ταπεινώσουν. Κι' ωστόσο, αυτό συνέβη και με τον Γκάρρετ, όπως και με τον Μάξ Λίντερ. Αυτοί δεν μπόρεσαν ως το τέλος να υποφέρουν μια τέτοια μαρτυρική ζωή κι' αυτοκτόνησαν. Μήπως με περιμένει κι' έμένα ή ίδια τύχη; Μπορεί... Μά αν αυτοκτονήσω καμμιιά ήμέρα, δεν θέλω να πη κανείς πως ήμουν ένας τρελλός. Είμαι ένας δυστυχής άνθρωπος με μια ματωμένη καρδιά...

ΜΠΑΣΤΕΡ ΚΗΤΟΝ